

ikke er sikker paa, at selve Produktionen vil gaa frem. Men der er tværtimod al Sandsynlighed for, at Sukkerproduktionen ved den Behandling, som Jorden er undergivet derovre, og de Arbejdsforhold, der ere tilstede for Diebliffet, og som jeg tror ville blive tilstede i en længere Fremtid, snarere vil gaa tilbage end fremad. Naar jeg har udtalt mig mod, at Landsstinget skulde gjøre disse vestindiske Forhold i deres Helhed til Gjenstand for en nærmere Undersøgelse, vil jeg her aabent sige, at det har alene været fremkaldt af Hensyn til selve Thinget. Jeg tror ikke, med al Respekt for ærede Medlemmer her i Thinget, at der findes tilstrækkelige Kræfter til at kunne føre denne Sag igjennem paa en fyldestgjørende Maade. Gaaiffe anderledes forholder det sig, naar der foreligger Forslag fra den høje Regjering. Saa have vi bestemte Forslag at holde os til, vi ere eller ville sandsynligvis være forsynede med en Masse Oplysninger, som vi nu i hvi Grad ville savne, og det er en hel anden Sag fra et bestemt Standpunkt at bedømme et Regjeringsforslag, end selv at tage Initiativet til at foretage meget gjennemgribende Forandringer i Forhold, som man ikke kender nøie. Det har været Grunden, hvorfor jeg har taget mig den Frihed at lægge Thinget paa Sinde ikke at gaa ind paa en dybere Undersøgelse af de vestindiske Forhold. Om denne Lovs Gjennemførelse skal bevirke, at der tidligere kommer den tilstrækkelige militære Styrke tilstede paa Derne, end Tilfældet vilde være ved Finantsloven, derom kan jeg ikke have nogen bestemt Mening. Jeg tror, at Udsigterne dertil dog ikke ere overordentlige lyse. Jeg skal villig indrømme den høitærede Minister, hvad jeg ogsaa udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, at en Bevilling paa Finantsloven ikke kan staffe et saa godt og saa dygtigt Apparat tilstede, som denne Lov vil kunne staffe; men jeg tror, at Bestemmelserne i Hærloven, som den ærede Minister henviser til, ikke ville lægge uoverstigelige Vanskeligheder i veien. Med Smøbekommen fra Krigsministerens Side tror jeg, at der kunde blive ydet Finantsministeren al mulig Assistance, og med Hensyn til den af den høitærede Minister citerede Forskrift i Hærloven, skal jeg kun bemærke, at der i Hærloven findes en Bestemmelse om, at Befalingsmænd paa visse Tider kunne sættes udenfor Nummer, og saaledes blive til Disposition for anden Tjeneste, og denne Bestemmelse vilde jo kunne finde Anvendelse ved denne Leilighed.

Finantsministeren (Estrup): Den Bestemmelse i Hærloven mindes jeg vel. Jeg mindes imidlertid ikke, om den ogsaa strækker sig til Underbefalingsmænd. Imidlertid er det jo af mindre Betydning. Hvad der for mig er Hovedsagen, er dette: Vil en Bevilling paa Finantsloven give en

ligesaa betryggende, en ligesaa varig Sikkerhed for, at den danske Stat vedkender sig sit Ansvar for Bevarelse af No og Orden paa Den, som det forelagte Lovforslag? Gives en saadan Betryggelse ikke, anser jeg alt det Øvrige, man vil gjøre for Den, for at være fuldstændig forgjæves. Naar man ikke, som jeg udtrykte mig før, først og fremmest sikrer No og Orden og giver Sikkerhed for Liv og Eiendom, tror jeg i Virkeligheden, at ethvert Haab om, at Kapital og Dygtighed skal bringe Dens Produktionsforhold fremad, er forgjæves. Den fuldstændige Sikkerhed — saa fuldstændig, som den efter menneskelige Vilkaar kan være — er ikke tilstede paa Den, det er klart. Efter den Erfaring, de derude have gjort, kan man ikke fortænke dem i, at de betragte sig som mere eller mindre prisgionne Tilfældigheder. De ligge for fjernt fra Moderlandet til at faae pædagogisk Hjælp, og søle deres egen Usmagt til at hjælpe sig selv. Tilliden er ikke tilstede. Nu staar det for mig som mere end tvivlsomt, at Tillid vil komme tilstede derved, at der for et enkelt Aar gives en Hængehjælp til Militærholdets Forøgelse. Det er min Hovedindvending imod at følge den Vej, som det ærede Medlem har antydet. Jeg kan give det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at det vil være vanskeligt for det ærede Thing, endogsaa ved Anvendelsen af sine bedste Kræfter, at faae et fuldstændigt klart Blik paa samtlige Forhold; men desværre gaar det jo ogsaa Regjeringen saaledes. Et Bevis derpaa foreligger jo for det ærede Thing deraf, at Regjeringen har anset det fornødent at sende 6 Dine til Vestindien for at se paa dens Vegne. Stjondt Regjeringen har bedre Rulder til at staffe sig Oplysning om de vestindiske Forhold, har man dog følt, at man ikke uden særlig Undersøgelse paa selve Stedet kunde fuldtud bedømme de efter Opværet tilstedekomne Forhold. Det har egentlig ikke været min Mening, at den grundige Undersøgelse, som jeg ved Fremsettelsen af dette Lovforslag anbefalede det ærede Thing at foretage, skulde have indeholdt en Opfordring til Thinget om at bruge sit eget Initiativ til vestindisk Lovgivning; men jeg ser ikke rettere, end at det næsten er umuligt ikke at kaste sit Blik udover det Emne, som er behandlet i Lovforslaget, kaste det Blik vidt ud over det, for fuldt ud at kunne bedømme, hvilken Stilling man bør indtage ligeoverfor Lovforslaget, og jeg ser paa den anden Side heller ikke rettere, end at det vilde have været besynderligt, om jeg ikke havde gjort Rigsdagen fuldtud bekendt med det, som Regjeringskommissionen havde indstillet, første Gang jeg henvendte mig til Rigsdagen, efterat Kommissionen havde afgivet sin Betænkning, og det er altsaa ganske naturligt, at jeg har ledsaget dette Lovforslag med Kommissionens Betænkning foruden med de andre Aktstykker, som kunde have